

O vlkovi a kozliatkach

Kedysi dávno v malej chalúpke neďaleko hustého lesa žila jedna koza a jej sedem detí. Staršie kozliatka boli neposedné a neposlušné, iba to najmladšie mamičku vždy poslúchalo. Jedného dňa sa koza musela vybrať do mesta na trh.

„Kozliatka, dieťatka, zostanete teraz samy doma. Nikomu nesmiete otvoriť, mohol by to byť zlý vlk. Môj hlas poznáte...“

„Áno, mamička,“ odpovedali kozliatka a na rozlúčku ju pobožkali. Koza sa s nošou na chrbte vydala na cestu. V chalúpke zostalo sedem kozliatok, detičiek ako sedem stupienkov – od najväčšieho po najmenšieho.

Zanedlho kozliatka začuli, ako niekto klope na dvere.



„Kto je to?“ opýtalo sa s gurážou najstaršie kozliatko.

„To som ja, vaša mamička, kozliatka, dieťatka, otvorte!“

Staršie kozliatka už-už siahali na kľučku, ale najmladšie ich zadržalo:

„To nie je naša mamička. Naša mamička má tenký hlások...“

Bol to, samozrejme, vlk, všetko počul, a tak okamžite utekal do mesta ku kováčovi, aby si nechal vybrúsiť jazyk.

Kováč vlkovi jazyk zbrúsil z oboch strán a vlk upaľoval nazad k chalúpke. Znovu zaklopal na dvere a tenším hláskom zavolať:

„Kozliatka, dieťatka, to som ja, vaša mamička, otvorte!“

Najstaršie kozľa sa hnalo ku dverám:

„Teraz je to už určite naša mamička!“

Najmladšie bolo opäť proti.

„To nie je naša mamička.

Naša mamička má ešte tenší

hlások...“ Ale najstaršie

už otváralo dvere.



Vlk skočil do miestnosti, schytil najstaršie kozľa, ktoré zostalo od prekvapenia stáť hneď pri dverách, a hodil ho do vreca. Ostatné kozliatka sa medzitým schovali, ale vlk ich aj napriek tomu okamžite našiel. Len najmladšieho benjamínka nemohol nikde objaviť. Mávol preto nad ním rukou, prehodil si vrece s jeho súrodencami cez rameno a bežal rýchlo preč.

Zakrátko sa vrátila domov koza. Zaklopala na dvere a zavolala: „Kozliatka, dieťatka, to som ja, vaša mamička, otvorte!“

Vtom si všimla, že dvere sú pootvorené... Hneď pochopila, čo sa stalo a že je s jej kozliatkami zle. Vošla dovnútra, a to už zo svojej skrýše vyskočilo najmladšie kozliatko a všetko jej rozpovedalo.



Koza sa vydala vlka hľadať, aby svoje deti zachránila. Vlk za sebou našťastie nechal množstvo stôp, takže ho čoskoro našla. Ležal na čistinke pod stromom, kúsok od svojho brlohu. Od námahy dočista zaspal. Koza uvidela obrovské vrece, ktoré keď rozviazala, vyskočilo z neho všetkých šesť kozliatok. Aby vlk nič nezistil, strčila mu do vreca niekoľko veľkých kameňov, zas ho pevne zaviazala a vydala sa s kozliatkami nazad domov.



O chvíľku sa vlk zobudil, pretiahol sa a hodil si vrece znovu na chrbát. „Tie kozliatka sú snáď ešte ťažšie ako predtým. Akoby som niesol kamene, začudoval sa, keď sa pod tou ťarchou zapotácal. Tešil sa ale, že si na kozliatkach pochutí hneď, ako ich donesie do brlohu. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď vrece rozviazal a našiel v ňom len kamenie. Hladný a rozzúrený upaľoval nazad k chalúpke. Tentoraz ich zožerie všetky priamo na mieste! Vôbec mu nenapadlo, že by mohla byť doma aj mama koza. Tá už naňho netrpezlivo čakala. Akonáhle sa prirútil k dverám, nabrala ho na rohy. Vlk bolestivo zaskučal, otočil sa a upaľoval preč. Odvtedy sa už nikdy neodvážil vrátiť späť.



SCÉNY	BÁBKY	ZMENA KULÍS
1. <i>Koza odchádza na trh. Varuje svoje kozliatka, aby nikomu cudziemu neotvárali.</i>		
2. <i>Vlk sa pri dverách chalúčky snaží presvedčiť kozliatka, aby ho vpustili dovnútra. Najmladšie kozliatko nesúhlasí.</i>		
3. <i>Vlk chce mať hlas ako koza. Beží ku kováčovi, aby si nechal zbrúsiť jazyk.</i>		
4. <i>Vlk znovu klope na chalúčku. Staršie kozliatka pustia vlka dovnútra.</i>		
5. <i>Najmladšie kozliatko sa schová, d'alších šesť strčí vlk do vreca a uteká s nimi preč.</i>		
6. <i>Koza sa vracia domov, najmladšie kozliatko jej povie, čo sa stalo.</i>		
7. <i>Koza nájde spiaciho vlka na čistinke, oslobodí kozliatka z vreca a strčí tam namiesto nich kamenie. Všetci utekajú domov.</i>		
8. <i>Vlk sa zobudí a zistí, že sú kozliatka preč. Upaľuje naspäť k chalúčke.</i>		
9. <i>Koza naberie vlka na rohy, ten utečie a už sa nikdy nevráti.</i>		